

Hồi 87

Lão Giang Hồ Dùng Mưu Áp Bức Lam
Tiểu Điệp

Hạ Vân Phong mở to đôi mắt nhìn Lam Tiểu Điệp, nhưng không thấy nàng dùng thân pháp gì cả mà thân mình nàng vút lên như làn khói, loáng mắt đã đứng trước mặt lão rồi.

Tay nàng cầm cây kiếm gãy, vờ một vòng ánh ngân hồng để bảo vệ phòng thân.

Nàng vừa xuất thủ thì một mãnh lực phi thường đã phát ra, ép thẳng tới mình Hạ Vân Phong.

Hạ Vân Phong kinh hồn, vội trở mình nhảy lùi ra mấy bước.

Tưởng đã thoát nạn, ngờ đâu Lam Tiểu Điệp như một cái bóng theo hình. Thân hình nàng mảnh mai như một cành liễu, uốn éo tiến sát vào.

Hạ Vân Phong hét lên:

- Yêu nữ.

Tiếng hét chưa dứt, bàn tay của Lam Tiểu Điệp đã tạt ngang qua đánh vào má bên trái Hạ Vân Phong một cái “bốp”.

Hạ Vân Phong nghiêng đầu né tránh. Nhưng đã trễ, má bên trái của lão đã điểm năm ngón tay thon thon của giai nhân.

Lam Tiểu Điệp cười khúc khích:

- Phải đánh người một bên nữa cho cân.

Lời nói đã thốt ra miệng, nàng đã trở mình, tát mạnh bàn tay trái vào gò má phía tay mặt của lão.

Bốp!

Lại một tiếng bốp nữa nổi lên.

Hạ Vân Phong liếc xiềng, nơi mép miệng rỉ ra hai vết máu, đôi mắt lão đỏ ngầu.

Lão cố tránh cái tát của Lam Tiểu Điệp, nhưng không nổi.

Thật kỳ quái.

Chẳng biết Lam Tiểu Điệp đã dùng môn võ gì mà nhanh đến thế.

Nói trước mà đánh sau, đối phương lại là một cao thủ đệ nhất võ lâm lại bó tay chịu trận, thì thực cổ kim hy hữu.

Côn Luân Tam Tử vừa sợ vừa tức cười. Lão Hạ Vân Phong hình dáng trông thảm nào làm sao.

Trong lúc đó, Lam Tiểu Điệp vẫn thơ thẩn như một cành mai trước gió.

Dưới mắt họ, hai người đã bị hạ nhục, thì còn lại ba người, lần lượt chắc là sẽ đến phiên họ. Họ rất ái ngại, nhưng muốn tìm đường trốn thoát cũng không xong. Tấn thối lưỡng nan, khó định.

Trong lúc mọi người đang nhìn lơ láo, cố tìm cách bảo vệ lấy thanh danh, thì bỗng nghe Hạ Vân Phong thở dài một tiếng, vứt cây kiếm gãy xuống đất, nói ú ớ:

- Thôi! Thôi!

Vừa nói, lão vừa xoay mình bỏ chạy mất hút.

Thông Linh đạo trưởng cười gằn, nhìn Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử, nói:

- Thà chúng ta họp nhau lại đánh nàng, chịu mang tiếng xấu một chút còn hơn là đánh từng người để rồi mang lấy thảm bại. Chúng ta mà thất thủ trước một đứa con nít thế còn mặt mũi nào nhìn thấy anh hùng trong thiên hạ nữa.

Huyền Thanh đạo trưởng giơ kiếm lên trời, nghiêm nét mặt nói:

- Xin mời Chưởng Môn nhân và sư muội lùi lại, để huynh ra sức đương đầu với nàng một trận đã.

Lam Tiểu Điệp nhận thấy nét mặt nửa giận nửa kiêu dè của Côn Luân Tam Tử, bất giác mỉm cười, nói:

- Thôi! Các người cứ tự do mà rút lui đi là hơn. Ta không đánh đâu mà sợ thua sẽ xấu hổ.

Câu nói đầy tự phụ và cũng đầy vẻ hăm dọa. Côn Luân Tam Tử không biết phải dùng lời nào để đáp ứng, trở mắt nhìn nhau.

Qua một lúc, Thông Linh đạo trưởng mới đưa trường kiếm lên, nói:

- Không ai cầu cô nương tha thứ mà chỉ xin cô nương ra tay chỉ giáo cho. Vậy xin mời!

Chưa nói dứt lời, Thông Linh đạo trưởng đã chỉ mũi kiếm ra trước mặt.

Lam Tiểu Điệp nghiêng mình qua một bên, nhường cho Thông Linh đạo trưởng một chiêu đầu, rồi nghiêm mặt nói:

- Quý vị không cần tôi tha thứ nhưng tôi không muốn đánh với quý vị.

Thông Linh đạo trưởng quét ngang mũi kiếm, chém thẳng vào chiếc lưng óng ả của Lam Tiểu Điệp và nói:

- Không ai bảo cô nương nhường cả. Xin cô nương cứ thực tình hạ thủ cho.

Lam Tiểu Diệp đề công vận khí, tức thì tẩm thân liễu yếu của nàng bay bổng lên không trung, cách mặt đất hơn ba trượng. Nàng dùng thuật Di Hình Hoán Vị, lượn qua lượn lại như chớp nhoáng. Thân pháp cực kỳ huyền ảo, khiến Côn Luân Tam Tử đều trở mắt nhìn, tẩm tắc khen thầm.

Qua một lúc, nàng mới đáp xuống, nhẹ như một chiếc lá khô.

Huyền Thanh đạo trưởng buột miệng hỏi:

- Tuyệt thế khinh công! Cả đời bản đạo chưa từng thấy. Đã vậy chúng ta nên tránh đi là hơn.

Thông Linh đạo trưởng liếc nhìn Ngọc Chánh Tử rồi xoay mình bỏ đi.

Lam Tiểu Diệp vội nói lớn:

- Hãy khoan đi đã.

Huyền Thanh đạo trưởng quay lại, hỏi:

- Cô nương cần nói điều chi nữa?

Lam Tiểu Diệp đáp:

- Nếu quý vị có gặp Đại tỷ tôi thì cứ bảo là Mã Quân Vũ mời quý vị vào tuyệt cốc này để tìm Kỳ Thư. Như vậy quý vị sẽ được an toàn.

Câu nói bất ngờ làm cho Quân Vũ đang núp sau tảng đá cũng phải giật mình.

Chàng lẩm bẩm:

“Chết! Tại sao Lam cô nương lại nói như vậy?”

Côn Luân Tam Tử đều dừng chân quay lại. Huyền Thanh đạo trưởng xanh mặt nói:

- Mã Quân Vũ hiện giờ ở đâu?

Lam Tiểu Diệp vốn có thiện ý với Côn Luân Tam Tử, sợ rằng trước khi Côn Luân Tam Tử ra khỏi tuyệt cốc lại gặp Bạch Vân Phi cản trở, nên cố ý bày mưu. Nàng đâu ngờ lời nói vô tình của nàng gây ra điều phiền phức.

Sắc mặt Huyền Thanh đạo trưởng đã làm cho nàng thấy rõ vấn đề nghiêm trọng khi nghe nàng nhắc đến cái tên Mã Quân Vũ.

Huyền Thanh đạo trưởng cất tiếng hỏi tiếp:

- Mã Quân Vũ hiện giờ ở đâu?

Giọng nói gay gắt làm cho nàng bất bình. Nàng nói lớn:

- Quý vị không nghe theo lời của tôi cũng được. Tại sao phải tỏ thái độ giận dữ như vậy? Quý vị nên biết rằng nếu tôi không nể tình Mã Quân Vũ thì quý vị không thể nào rời khỏi nơi đây một cách dễ dàng như vậy.

Huyền Thanh đạo trưởng khẽ liếc nhìn Thông Linh đạo trưởng, thấy mặt Thông Linh đạo trưởng dướm màu căm tức.

Ông ta nghĩ thầm:

“Vì danh dự môn phái mà vị Chưởng Môn nhân không thể chịu nổi khi thấy thiếu nữ này dung dưỡng đưa nghịch đồ.”

Tuy nhiên, võ công của Lam Tiểu Diệp rất thâm hậu. Cả Côn Luân Tam Tử hợp đấu chưa chắc đã lại nàng. Nếu không nhìn nhục e phải mang lấy nhiều xấu hổ hơn.

Nghĩ như thế, ông ta tỏ ra ôn hòa dịu giọng hỏi:

- Cô nương! Xin cho biết hiện giờ Mã Quân Vũ ở đâu? Cô nương có thể cho chúng tôi gặp mặt chăng?

Lam Tiểu Diệp hừ một tiếng, nói:

- Chàng là người rất tốt, quý vị lại nhẫn tâm đuổi ra sư môn, làm cho chàng suýt bỏ mạng trong rừng núi...

Trước đây Thông Linh đạo trưởng đã dùng quyền Chưởng Môn trừng phạt Quân Vũ, thực ra Huyền Thanh đạo trưởng không hài lòng. Huyền Thanh đạo trưởng đã dạy dỗ Quân Vũ hơn mười năm, tánh tình Quân Vũ, ông ta đã rõ. Quân Vũ không thể là kẻ hư hèn, đốn mạt.

Tuy nhiên, Huyền Thanh đạo trưởng cũng không thể phản đối lời của Chưởng Môn nhân được. Thành thử từ khi Quân Vũ bị đuổi đến nay, ông ta vẫn đem lòng nhớ thương vô cùng.

Nay nghe Lam Tiểu Diệp nói đến Quân Vũ bị trọng thương, suýt bỏ mạng trong rừng, ông ta nóng lòng hỏi vội:

- Sao? Tánh mạng nó có gì nguy hại chăng?

Lam Tiểu Diệp bình thản đáp:

- Chàng ta được tỷ tỷ tôi cứu chữa đem về Thiên Cơ Thạch Phủ.

Huyền Thanh đạo trưởng nhớ đến Thanh Loan đi cùng Quân Vũ, nên hỏi tiếp:

- Có một cô thiếu nữ áo trắng theo nó lúc nó bị đuổi. Cô nương có gặp được nàng ấy chăng?

Lam Tiểu Diệp cười nhạt:

- Đạo trưởng mồn nói đến Lý tỷ tỷ?

Huyền Thanh đạo trưởng đáp:

- Phải!

Lam Tiểu Diệp lắc đầu:

- Từ ấy đến nay tôi chưa gặp mặt Lý tỷ tỷ lần nào. Song tôi đoán chắc nàng không gặp điều gì nguy hiểm đâu. Vả lại nàng ấy đẹp như một tiên nga thì nguy hiểm nào có thể đến với nàng được.

Tuy đã nghe Lam Tiểu Diệp giảng giải nhiều, song Huyền Thanh đạo trưởng vẫn chưa rõ được tông tích của Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan đâu.

Ông ta nóng lòng, thăm hỏi hận:

“Lý Thanh Loan chưa hề phạm một tội lỗi nào, thế mà nàng phải rời khỏi môn phái, phiêu bạt đâu đâu không rõ. Trước đây Ngô Không đại sư đem nàng gởi vào phái Côn Luân để giúp nàng trả mối thù huyết hận. Nay thù nàng chưa trả, mà thân nàng lại bơ vơ thì trách nhiệm của phái Côn Luân đối với nàng thật không tròn. Còn tình bằng hữu giữa ông ta và Ngô Không đại sư có lẽ cũng bị tổn thương không ít.”

Nghĩ như thế, ông ta thở dài, quay đầu hỏi Ngọc Chánh Tử:

- Sư muội! Sư muội có đem theo di vật của cha mẹ Lý Thanh Loan gởi lại đó chẳng?

Ngọc Chánh Tử không hiểu Huyền Thanh đạo trưởng hỏi như vậy với dụng ý gì, nên ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Chẳng lẽ sư huynh muốn đuổi Thanh Loan ra khỏi sư môn nữa sao?

Huyền Thanh đạo trưởng lắc đầu nói:

- Không! Sư muội đừng nghĩ như vậy.

Ngọc Chánh Tử hỏi:

- Thế thì tại sao sư huynh lại nhắc đến những di vật ấy?

Huyền Thanh đạo trưởng chậm rãi nói:

- Trước đây Ngô Không đại sư đem Lý Thanh Loan gởi vào Côn Luân phái, và trao cả di vật của song thân Lý Thanh Loan. Mục đích muốn nhờ môn phái ta bao bọc cho nữ đồ, giúp nó rửa sạch huyết hận. Nay chúng ta xét thấy thiếu khả năng làm việc ấy thì theo ý kiến huynh là nên trao di vật của Lý Thanh Loan cho Lam cô nương, nhờ Lam cô nương bảo bọc nàng. Như thế chúng ta khỏi hối hận sau này.

Ngọc Chánh Tử thấy lời nói của Huyền Thanh đạo trưởng có lý. Vả lại bà ta cũng đã phục tằm Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp nên lặng lẽ thò vào túi lấy ra một chiếc bọc vải, trao cho Huyền Thanh đạo trưởng, nói:

- Di vật có đủ cả trong bọc này.

Huyền Thanh đạo trưởng tiếp lấy, từ từ bước tới gần Lam Tiểu Diệp, lễ mễ nói:

- Lam cô nương, tôi có một việc muốn nhờ cô nương giúp đỡ. Chẳng biết Lam cô nương có vui lòng chẳng?

Lam Tiểu Diệp ôn tồn nói:

- Xin đạo trưởng cứ chỉ dạy! Tiện nữ chẳng bao giờ dám từ chối, miễn là điều đó hợp lý hợp tình.

Huyền Thanh đạo trưởng nói:

- Nhờ cô nương chuyển lại vật này cho Côn Luân môn hạ, nữ đệ tử Lý Thanh Loan.

Lam Tiểu Diệp suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tôi thật chưa gặp được Lý tử tử, chẳng biết có tìm được Lý tử tử chẳng, nên chẳng dám đảm đương trách nhiệm này.

Huyền Thanh đạo trưởng buồn bã, nói:

- Vật này rất quan trọng, nhưng việc chuyển giao không gấp lắm. Nếu Lam cô nương không tìm được Lý Thanh Loan thì cứ trao cho Bạch cô nương cũng được.

Lam Tiểu Diệp nhoẻn miệng cười tươi, hỏi lại:

- Nếu vật ấy trao cho Mã Quân Vũ có được không?

Huyền Thanh đạo trưởng thở dài:

- Cũng được!

Lam Tiểu Diệp cười nhạt, đưa tay tiếp lấy chiếc bao vải bỏ vào mình.

Ngọc Chánh Tử đã hiểu rõ thâm tâm của Huyền Thanh đạo trưởng là muốn mượn tay hai cô thiếu nữ quán thế anh thư này giúp Lý Thanh Loan rửa mối cừu thù. Lòng bà cũng vui, đứng nhìn Lam Tiểu Diệp với một mối cảm tình nồng hậu.

Thông Linh đạo trưởng thấy sư huynh và sư muội đều không còn chút gì căm giận kẻ địch, lòng ông cảm thấy khó chịu. Tuy nhiên, ông cũng không dám bộc lộ sự bất bình ấy.

Bây giờ Lam Tiểu Diệp cũng rất ôn hòa nhã nhặn. Nàng nhìn Côn Luân Tam Tử nói:

- Xin quý vị lui bước. Tôi sẽ làm tròn trách nhiệm mà quý vị giao phó.

Đó là lời hứa hẹn mà cũng là lời tạ từ. Côn Luân Tam Tử xét thấy không còn có thể nói gì hơn, vội đưa tay cáo thối, rồi xoay lưng đi mất.

Đợi đến khi Côn Luân Tam Tử vắng bóng, Lam Tiểu Diệp mới từ từ bước đến bên tảng đá, chỗ mà Quân Vũ núp.

Nàng gọi lớn:

- Mã tướng công! Hãy đến đây! Ba người đó đã đi mất rồi.

Nàng gọi luôn mấy tiếng nhưng không nghe Mã Quân Vũ đáp lời.

Quá sức ngạc nhiên, nàng đưa tay vạch lá, tiến tới bụi rậm sau tảng đá.

Bỗng nàng giật mình rú lên một tiếng, đứng đờ người ra. Trước mặt nàng, một bào y màu trắng phát phới, hai bóng người kề sát vào nhau. Định thần nhìn kỹ thì thấy đó là Hồng Kỳ phân cuộc Vương Hàn Tương đang ra tay uy hiếp Mã Quân Vũ.

Wương Hàn Tương tay cầm quạt xếp đề lên cổ Quân Vũ, còn một tay kia khóa hẳn Mạch Môn.

Quân Vũ thân mình ngồi bệt xuống đất, đôi mắt lim dim không cử động được.

Chẳng biết Vương Hàn Tương đến đó từ bao giờ và Mã Quân Vũ vì sao bị đối phương uy hiếp mà chẳng hề phát ra một tiếng động.

Xem thế đủ biết Vương Hàn Tương là kẻ đa mưu, đã dùng một thân pháp siêu việt bất ngờ chớp lấy Quân Vũ.

Qua một lúc sững sờ, Lam Tiểu Điệp cố tìm cách giải cứu cho chàng.

Võ học của Lam Tiểu Điệp miên man như bể cả. Nàng ôn lại trong trí từng chiêu thế và lựa cách nào có thể xuất theo một cách chớp nhoáng, không để cho Vương Hàn Tương phản ứng kịp, thì nàng mới có thể giải nguy cho Quân Vũ được.

Tuy nhiên, những chiêu thế kỳ ảo của nàng xét ra đều không tiện dụng. Vì những chiêu chớp nhoáng của nàng, chiêu nào cũng gây nguy hiểm cho Quân Vũ cả.

Tuy vậy, Vương Hàn Tương và Mã Quân Vũ đang ngồi khít nhau, nếu nàng xuất chiêu, tất nhiên Quân Vũ không thể tránh khỏi thảm họa.

Nàng phân vân mãi, và cứ đứng yên không nhúc nhích. Đôi mắt nàng đỏ ngầu, hơi thở hỗn hển.

Thái độ ấy không thể nào tránh được tầm mắt điêu ngoa xảo quyết của Vương Hàn Tương.

Sở dĩ ông ta ép bức Quân Vũ là để dùng chàng làm con tin, buộc Lam Tiểu Điệp điều kiện này nọ. Giờ đây, lão thấy Lam Tiểu Điệp thất thần trước hành động của lão thì kể ra, lão đã thành công rồi.

Tuy nhiên là một con cáo già trên giang hồ, lão chưa tự tin lấy trí xét đoán của mình. Lão nghi ngờ lòng Lam Tiểu Điệp không giống như Bạch Vân Phi, nên cất tiếng dò xét, lão hét to:

- Hãy lùi lại lập tức. Nếu có cử động nào đừng trách ta hạ độc thủ với thằng oắc con này.

Lời nói đó quả nhiên có một mãnh lực phi thường. Lam Tiểu Điệp không kịp nghĩ ngợi gì cả đã vội lùi lại mấy bước.

Wương Hàn Tương cười thâm, tự nhủ:

“A! Té ra bọn thiếu nữ này, lòng dạ đứa nào cũng gần giống như nhau cả. Không thể nào các người không có cảm tình với chàng trai trẻ đẹp được.”

Biết được đáy lòng của Lam Tiểu Điệp, lão còn dại gì mà không lợi dụng tình thế.

Lão trợn tròn đôi mắt, đè mạnh chiếc quạt trên cổ Quân Vũ nạt lớn:

- Ta quyết hy sinh mạng già này để cùng chết sống với tên tiểu tử này một chuyến cho vui.

Lam Tiểu Điệp nhìn sững chiếc quạt của Vương Hàn Tương, rú lên:

- Hãy khoan. Nếu có điều gì cần, xin cứ thương lượng, đừng phạm đến tánh mạng của Mã Quân Vũ.

Wương Hàn Tương cười ha hả, nói:

- Thôi được! Ta vì người mà chưa giết hẳn vội. Nhưng muốn tha mạng hẳn thì là cả một chuyện khó khăn.

Lam Tiểu Điệp non lòng, đâu biết Vương Hàn Tương chỉ làm những hành động hăm dọa, chứ đâu cố tâm giết Quân Vũ. Nếu giết Quân Vũ thì lão còn đòi hỏi gì được hai cô thiếu nữ siêu quần bạt chúng đó.

Sở dĩ Vương Hàn Tương hành động một cách đê hèn như vậy là vì lão biết sức lão không sao địch nổi sức của Lam Tiểu Điệp và Bạch Vân Phi. Nếu không dụng mưu thì không thể nào trấn áp nổi hai cô nữ lưu thế phiệt đa tình đa cảm ấy nổi.

Thấy Lam Tiểu Điệp đã quy lụy trước kế hoạch của mình, Vương Hàn Tương đắc ý cười lớn nói:

- Người có muốn ăn thua với lão không?

Lam Tiểu Điệp buồn bã nói:

- Không! Tôi chỉ cần Phân cuộc chủ đừng phạm đến tánh mạng của Quân Vũ mà thôi.

Wương Hàn Tương lắc đầu nói:

- Điều đó cũng chẳng khó gì, nhưng lão phu chỉ sợ cô nương không chịu làm theo lời của lão.

Lam Tiểu Điệp hồi hã, nói:

- Xin Phân cuộc chủ cứ nói! Dầu khó khăn đến đâu tôi cũng chẳng từ chối.

Wương Hàn Tương lại đắc ý cười hì hì và thề bảo:

“Đã nắm được đầu dây trong tay đại gì không trói chúng lại. Ta phải đòi hỏi một việc thích đáng mới được.

Lão làm ra vẻ lạnh nhạt hỏi:

- Muốn lão phu thả tiểu tử này ra thì xin Lam cô nương đem Qui Nguyên Mật Tập trao lại cho lão phu là được.

Lam Tiểu Điệp trở mắt nhìn Vương Hàn Tương, hỏi lại:

- Qui Nguyên Mật Tập?

Wương Hàn Tương đáp:

- Phải!

Nàng “hừ” một tiếng, mặt đượm vẻ kinh hãi:

- Qui Nguyên Mật Tập đã bị Tô Hùng cướp giật, nhảy xuống tuyệt cốc rồi. Phân cuộc chủ cũng tận mắt trông thấy, tại sao lại còn đòi hỏi nơi tôi?

Wương Hàn Tương cũng biết Tô Hùng ôm Qui Nguyên Mật Tập nhảy xuống vực sâu rồi. Song lão còn chưa tin đó là Qui Nguyên Mật Tập thật. Hơn nữa, lão nghĩ là Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Điệp đã có kế hoạch đoạt lại rồi, nên nhất quyết đòi cho được.

Lão lạnh lùng nói:

- Nếu không có Qui Nguyên Mật Tập thì lão phu quyết cùng chết với tiểu tử này.

Lam Tiểu Điệp bực mình, hần học nói:

- Ta đường đường là một khuê nữ, không hề lừa phỉnh ai bao giờ. Chúng ta đến tuyệt cốc này cố tìm lại Qui Nguyên Mật Tập nhưng chưa tìm được.

Vương Hàn Tương tin lời Lam Tiểu Diệp là thật, nhưng ông ta là tay quyền biến, đời nào chịu bỏ qua.

Lão làm bộ suy nghĩ một lúc rồi bảo:

- Mật tập nếu đã mất thì người phải đem các môn võ công trong đó mà ghi chép lại cho ta.

Lam Tiểu Diệp trở mặt hỏi:

- Có phải người bảo ta đem những môn võ công trong Qui Nguyên Mật Tập đổi lấy sanh mệnh Mã Quân Vũ chẳng?

Vương Hàn Tương gật đầu cười nụ:

- Cô nương quả thực thông minh. Vậy thì cô nương còn chần chờ gì nữa?

Lam Tiểu Diệp “hừ” một tiếng:

- Ta không chịu điều kiện đó thì sao?

Vương Hàn Tương không nói gì cả, dè dặt chiết quạt sắt lên cổ Mã Quân Vũ.

Mã Quân Vũ rung mình một cái, đôi mắt nhắm nghiền, miệng thốt ra một tiếng rên đau đớn.

Lam Tiểu Diệp nóng lòng chịu không nổi, la to:

- Hãy khoan! Người buông Mã Quân Vũ ra rồi chúng ta sẽ nói chuyện.

Vương Hàn Tương đôi mắt lộ hung quang, liếc nhìn về phía Lam Tiểu Diệp, nói:

- Nếu người còn nói một lời nào xấc láo thì đừng trách ta độc ác nghe chưa?

Lam Tiểu Diệp nhỏ giọng:

- Được! Nhưng trước nhất người bỏ cây quạt qua một bên, đừng dè lên cổ Quân Vũ, như thế ta mới an tâm đàm đạo.

Vương Hàn Tương theo lời, đưa cây quạt xếp sang bên trái.

Tuy nhiên lão vẫn để ở đầu cầu cây quạt một bên đại huyết của Quân Vũ, đề phòng khi Lam Tiểu Diệp phản kích bất ngờ.

Lam Tiểu Diệp hỏi:

- Người muốn thế nào cứ nói thử.

Vương Hàn Tương bệ vệ nói:

- Trước hết ta hỏi người lời này, người không được nói dối.

Lam Tiểu Diệp nói:

- Được! Người cứ hỏi.

Vương Hàn Tương nói

- Trên đời này có mấy người đã học qua Qui Nguyên Mật Tập?

Lam Tiểu Diệp đáp nhanh:

- Theo ta biết thì chỉ có ba người.

Vương Hàn Tương không biết nàng nói thật hay dối, nhưng ông ta vẫn ra vẻ thông thạo để thử lòng nàng:

- Hừ! Người nói sai rồi. Không phải chỉ có ba người mà còn nhiều nữa.

Vừa nói lão vừa đưa đầu quạt muốn điểm vào cổ Quân Vũ.

Lam Tiểu Diệp la lên:

- Phải! Có đến bốn người học qua Qui Nguyên Mật Tập.

Vương Hàn Tương dừng tay, cười ha hả:

- Ta đã biết người không thực lòng. Tại sao người lại nói với ta chỉ có ba người?

Lam Tiểu Diệp đáp:

- Tại vì người viết ra đã chết rồi!

Cảm giác được lòng thành thật của Lam Tiểu Diệp, Vũ huynh gật gù hỏi:

- Còn ba người kia là ai?

Lam Tiểu Diệp nói:

- Người thứ nhất là thân phụ ta. Người thứ nhì là Bạch Vân Phi. Người thứ ba là ta.

--- oOo ---